

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.986 van 18 juni 2002
in de zaak A. 97.597/XIV-698.**

In zake : XXX,
 wonende te 9000 GENT,
 Tolhuislaan 146

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 17 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MESSENS die, loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C.

LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 10 september 1999 en zich vluchteling verklaart op 27 september 1999; dat op 22 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en artikel 2 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Doordat de bestreden beslissing stelt:

"... Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in haar opeenvolgende verklaringen geen elementen of feiten heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar XXX. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie in XXX immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene S. repressie ten aanzien van de A. gemeenschap in XXX is niet meer actueel. Overeenkomstig Resolutie 1., aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de S. troepen en autoriteiten zich immers uit K. teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst.

Het feit dat betrokkenes bezittingen in XXX zouden vernield zijn en zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om naar XXX terug te keren, zijn problemen van socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie... "

Terwijl:

artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dd. 10 december 1948 (B.S., 31 maart 1949) bepaalt dat elk individu recht heeft op leven, vrijheid en veiligheid van zijn persoon;

ook artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (B.S., 19 augustus 1955) in een gelijkaardige bescherming voorziet;

niettegenstaande de inhoud van de bepalingen van Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de toestand in XXX nog zeer gespannen is en het conflict onderhuids nog steeds voortwoedt;

de terugtrekking van de S. troepen en de aanwezigheid van de K. troepenmacht hieraan zeer weinig verandert, nu aan beide zijden extremisten werkzaam zijn die de levensomstandigheden voor de inwoners ondraaglijk maken;

de media geregeld nieuwsfeiten brengen omtrent sluipschutters, moordaanslagen en bomexplosies, zodat het een illusie is te denken dat de plaatsing van de kwetsieve regio onder internationaal toezicht en bestuur het gebied veilig en leefbaar maakt;

de regio bovendien bezaaid is met mijnenvelden, zodat de fundamentele rechten op leven, vrijheid en veiligheid van verzoekster, zoals voorzien in voornoemde Mensenrechtenverdragen, geenszins gewaarborgd zijn.”;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending betreft van artikel 3 van de door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 goedgekeurde Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, dient in herinnering te worden gebracht dat deze verklaring niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving; dat de verzoekende partij derhalve de rechtstreekse schending van deze verklaring in haar geheel noch van bepaalde artikelen ervan, op een ontvankelijke wijze kan aanvoeren;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 2 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome, op 4 november 1950 (hierna: E.V.R.M.) betreft, de eerste zin van artikel 2.1 E.V.R.M. voor de Staat niet alleen de plicht met zich meebrengt zich te onthouden van het opzettelijk en in strijd met de wet beroven van het leven, maar ook de positieve plicht inhoudt tot het nemen van de nodige maatregelen om het recht op het fysieke leven te waarborgen van de personen die onder haar rechtsgebied vallen (E.H.R.M., arrest L. C. B., 9 juni 1998, § 36; E.H.R.M., arrest Osman, 28 oktober 1998, § 115; E.H.R.M., arrest Edwards, 14 maart 2002, § 54); dat deze positieve plicht moet worden geïnterpreteerd in die zin dat ze aan de overheid geen onmogelijke of onredelijke lasten oplegt; dat derhalve niet elke veronderstelde bedreiging van het fysieke leven de overheid op grond van deze bepaling verplicht tot het nemen van concrete maatregelen om de verwezenlijking van deze bedreiging te verhinderen; dat derhalve, opdat een positieve plicht zou ontstaan, moet zijn aangetoond dat de overheid wist of moest weten dat op het ogenblik dat de verzoeker op een werkelijke en onmiddellijke wijze werd bedreigd in zijn fysiek leven door criminele handelingen van een derde en dat ze heeft nagelaten de binnen haar macht liggende maatregelen te nemen waarvan redelijkerwijze kon worden verwacht dat ze dit risico zouden vermijden (E.H.R.M., arrest Edwards, 14 maart 2002, § 55; E.H.R.M., arrest Osman, 28 oktober 1998, § 116); dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat de overheid niet alles heeft gedaan wat ze redelijkerwijze van de overheid kon verwachten om de verwezenlijking te verhinderen van een zeker en onmiddellijk risico voor het leven, waarvan de overheid kennis had of moest hebben (E.H.R.M., arrest Osman, 28 oktober 1998, § 116);

Overwegende dat de verzoekende partij niet op de voornoemde onthoudingsplicht doelt; dat wat de miskenning van de positieve plicht in hoofde van de verwerende partij betreft, de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot de blote beweringen dat “de toestand in XXX nog zeer gespannen is en het conflict onderhuids nog steeds voortwoedt”, dat “de terugtrekking van de S. troepen en de aanwezigheid van de K. troepenmacht hieraan zeer weinig verandert, nu aan beide zijden extremisten werkzaam zijn die de levensomstandigheden voor de inwoners ondraaglijk maken”, dat “de media geregeld nieuwsfeiten brengen omtrent sluipschutters, moordaanslagen en bomexplosies, zodat het een

illusie is te denken dat de plaatsing van de kwestieuze regio onder internationaal toezicht en bestuur het gebied veilig en leefbaar maakt”, dat “de regio bovendien bezaaid is met mijnenvelden, zodat de fundamentele rechten op leven, vrijheid en veiligheid van verzoekster, zoals voorzien in voornoemd(...) Mensenrechtenverdrag(...), geenszins gewaarborgd zijn”; dat zij evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt ter adstruering van deze kritiek; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoonde dat ze een zeker en onmiddellijk risico loopt te worden blootgesteld aan beroving van het leven waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennis had of moest hebben; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Commissaris-generaal oordeelt:

“...dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 mei 2000”.

Terwijl:

verzoekster enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure heeft doorlopen en daarenboven niet werd gehoord in dringend beroep;

er nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook nog niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en de belangen van verzoekster, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoekster wel degelijk in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.”;

Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, §2, 2° j° artikel 52, §1, 2° b), j° artikel 63/2, §1, van de vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de commissaris-generaal te dezen het

dringend beroep vanuit deze bevoegdheid heeft onderzocht en de asielaanvraag als kennelijk ongegrond heeft afgewezen; dat hij aldus geen onderzoek noch uitspraak ten gronde heeft gedaan; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat in herinnering dient te worden gebracht dat deze bepaling geen directe werking heeft; dat derhalve de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet op een ontvankelijke wijze kan aanvoeren; dat het middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juni
tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

De griffier,

W. GEURTS.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.